

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Διήγηση για την αχειροποιήτη εικόνα του Κυρίου Ιησού Χριστού

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/783/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 23/11/2024 13:21:07

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 11 Αυγούστου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Ου θαύμα βρύειν θαυμάτων πληθύν ξένην,
Μορφήν θεουδή θαυματεργάτου Λόγου.

Πρόκειται για παρόμοια διήγηση με αυτή της 9ης Αυγούστου. Πάντα βέβαια σύμφωνα με την παράδοση. Αναφέρονται λεπτομερώς και οι δύο διηγήσεις στον Συναξαριστή του Αγίου Νικόδημου. Γράφει, λοιπόν, ο Άγιος Νικόδημος:

«Εις τας ημέρας του ευσεβούς βασιλέως Τιβερίου εν έτει φος' [576], έγινεν ένα θαύμα μέγα και παράδοξον. Μία γυναίκα Μαρία ονομαζομένη, συγκλητική και φιλόχριστος, πατρικία κατά το αξίωμα, χήρα ούσα, έπεσεν εις ένα πάθος χαλεπόν και ανιάτρευτον. Απελπισθείσα λοιπόν από κάθε ανθρωπίνην βοήθειαν, αφιέρωσε τον εαυτόν της εις τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, όστις έβαλεν εις την καρδίαν αυτής ένα τοιούτον αγαθόν συλλογισμόν: ήγουν απεφάσισεν η γυνή αύτη, και έστειλεν εις τους Ιερείς, οπού υπηρέτουν εις την αγίαν δεσποτικήν και αχειροποίητον εικόνα του Κυρίου, παρακαλούσα αυτούς να έλθουν προς αυτήν. Όταν δε ήλθον εκείνοι, έπεσεν η γυνή εις τους πόδας αυτών λέγουσα, παρακαλώ σας, αυθένται μου, επειδή ο Θεός εσυγχώρησε να παιδεύωμαι διά τας πολλές αμαρτίας μου, από την δεινήν ταύτην και ανιάτρευτον ασθένειαν, διά τούτο θέλω και αγαπώ η ταλαίπωρος, αγκαλά και είμαι αναξία, να δεχθώ εις τον ευτελή μου οίκον διά των αγίων σας ευχών, τον δεσποτικόν και αχειροποίητον χαρακτήρα του Κυρίου μας εις ημέρας τεσσαράκοντα, ίσως δι' αυτού ποιήση έλεος ο Κύριος εις εμέ. Οι δε Ιερείς γνωρίζοντες την καλήν ζωήν και την πνευματικήν κατάστασιν της γυναικός, έφερον εις τον οίκον της τον άγιον χαρακτήρα, και ευθύς οπού άνοιξαν την θήκην αυτού, έπεσεν η γυνή και επροσκύνησεν αυτόν. Είτα πέρνουσα λεπτόν πανίον από βαμβάκι, εμέτρησε την αγίαν εικόνα, και το πανίον έβαλεν επάνω εις την αυτήν αγίαν εικόνα, και ούτως αποθέσασα ταύτην μέσα εις καθαρόν σκρινίον και σφαλίσασα, έβαλεν εις το παρεκκλήσιον, οπού είχεν εν τω οίκω της. Ανάψασα δε και κανδήλαν λαμπράν έμπροσθεν της θείας εικόνας, υπηρετούσεν αυτήν έως ημέρας τεσσαράκοντα.

Όταν δε ετελείωσαν αι τεσσαράκοντα ημέραι, άρχισαν οι πόνοι του πάθους της γυναικός να γίνωνται τόσοσ δυνατοί και ανυπόφοροι, ώστε οπού δεν εδύνετο να σηκωθή από την κλίνην της. Καλέσσασα δε μίαν από τας δουλεύτρας της, την οποίαν ήξευρε καθαρωτέραν από τας άλλας, λέγει προς αυτήν, φέρε μοι την θήκην της αγίας εικόνας διά να προσκυνήσω αυτήν, και εύρω ολίγην άνεσιν από τον υπερβολικόν πόνον οπού με κρατεί. Η δε δουλεύτρα πηγαίνουσα εις το παρεκκλήσιον, είδεν ένα θαύμα φοβερόν και παράδοξον. Ευγήκε γαρ μία φλόγα πυρός από την αγίαν εκείνην θήκην, η οποία ανέβαινεν έως εις την στέγην του παρεκκλησίου, και εσκέπαζεν όλον το βήμα, και από την στέγην εκατέβαινε κάτω εις το έδαφος, χωρίς να καίη κανένα μέρος του παρεκκλησίου. Εκπλαγείσα δε η δουλεύτρα διά το βλεπόμενον θαύμα, έπεσε κατά γης. Πηγαίνουσαι δε άλλαι δουλεύτριαι, και βλέπουσαι αυτήν κατά γης ερριμμένην, εφάνέρωσαν τούτο εις την κυράν αυτών. Η δε φοβηθείσα μεγάλως, εκατέβη από την κλίνην της, και με βίαν μεγάλην επήγεν εις το παρεκκλήσιον. Βλέπουσα δε την φλόγα, εφώναξε το, Κύριε ελέησον. Έπειτα έστειλε και έφερεν ογλίγωρα τους Ιερείς και υπηρέτας της αγίας εικόνας, μαζί δε με αυτούς ηκολούθησε και λαός πολός. Βλέποντες δε όλοι το παράδοξον, κατεπλάγησαν και όσον ανέβαινε και εκατέβαινεν η φλόγα, ωσάν το πανί του καραβίου, όταν ριπίζεται από τον άνεμον, τόσοσ και αυτοί έκραζον το, Κύριε ελέησον, εις ώρας πολλάς. Ποιήσαντες δε ευχήν οι Ιερείς, κατέπεσεν η φλόγα. Είτα ανοίξαντες την θήκην, ευρήκαν την αγίαν και δεσποτικήν και αχειροποίητον εικόνα αβλαβή και ολόκληρον. Όθεν πέρνοντες το βαμβακερόν εκείνο πανίον, οπού έβαλεν η πατρικία επάνω της εικόνας, ω του θαύματος! ευρήκαν εις αυτό τυπωμένον άλλον χαρακτήρα αχειροποίητον του Κυρίου, όμοιον με τον πρωτότυπον.

Όθεν όλοι δοξάσαντες τον Θεόν διά το παράδοξον τούτο, ασπάσθηκαν τον τυπωθέντα άγιον χαρακτήρα του Κυρίου. Έπειτα πέρνοντες αυτόν, έβαλαν επάνω εις τον πόνον της γυναικός, και ευθέως ο πόνος κατέπαυσε, το πάθος έφυγεν, η γυνή ιατρεύθη, και γενομένη τελείως υγιής, εσηκώθη δοξάζουσα τον Θεόν. Ύστερον δε από μερικούς χρόνους, προγνώρισσα τον θάνατόν της η τιμιωτάτη εκείνη γυνή (επειδή ήτον σκεύος εκλεκτόν), έλαβε φροντίδα διά να φανερώση τον άγιον χαρακτήρα εις το εν τη Μελιτινή της Αρμενίας ευρισκόμενον Μοναστήριον των Καλογραίων, το επ' ονόματι τιμώμενον της Αναλήψεως του Κυρίου. Ευρισκομένης δε της γυναικός εις τούτον τον λογισμόν, ιδού και έφθασεν εις την Κωνσταντινούπολιν Δομετιανός ο Αρχιεπίσκοπος της Μελιτινής, ο εξαδέλφος ων του βασιλέως Μαυρικίου, ομού με τους πρώτους άρχοντας της Μελιτινής, ωσάν να ήθελε στείλη τινάς αυτούς επίτηδες. Όθεν η τιμία πατρικία ακούσσασα τον ερχομόν τους, ενεχείρισε την αγίαν εικόνα εις τον Αρχιεπίσκοπον, λέγουσα και τον σκοπόν της, διά τον οποίον αποστέλλει αυτήν εις το εκεί Μοναστήριον. Δεν πρέπει δε να αφήσωμεν σιωπημένον και το δεύτερον θαύμα, οπού εποίησεν η αγία αύτη εικών του Κυρίου, όταν οι Πέρσαι εκούρσευον τα μέρη των Ρωμαίων, επί της βασιλείας Ηρακλείου εν έτει χιε' [615]. Τότε γαρ αι ρηθείσαι Καλογραίαι του εν Μελιτινή Μοναστηρίου, φοβούμεναι, μήπως σκλαβωθώσιν, έφυγαν από το Μοναστήριον εκείνο, και επήγαν εις την Κωνσταντινούπολιν. Και επειδή αυταί ήτον από γένη ευγενικά, διά τούτο έδωκεν εις αυτάς ο τότε Πατριάρχης Σέργιος ένα Μοναστήριον. Μαθών δε πώς αυταί είχαν τον άγιον και αχειροποίητον χαρακτήρα του Κυρίου, επήρεν αυτόν από τας Καλογραίας χωρίς να θέλουν. Αλλ' όμως κατ' εκείνας τας ημέρας, εκ της αιτίας ταύτης, ηκολούθησαν εις τον Πατριάρχην πολλαί και αλληπάλληλοι θλίψεις. Δηλαδή βασιλέως αγανάκτησις κατ' αυτού, θάνατοι αιφνίδιοι των συγγενών του και φίλων, ταραχαί διάφοροι της Εκκλησίας. Απορώντας δε ο Πατριάρχης διά ποίαν τάχα αιτίαν, ακολουθούν εις αυτόν οι τοιούτοι πειρασμοί, βλέπει εις το όνειρόν του ένα φοβερόν άνδρα εστώτα, και λέγοντα εις αυτόν·δος οπίσω ογλίγωρα εκείνο, οπού επήρες αδικώς από το Μοναστήριον.

Σηκωθείς δε από τον ύπνον, εκάλεσε τους ανθρώπους του, και ερώτα αυτούς λέγων· τι πολλάί είναι αι θλίψεις αυταί οπού μοι ακολουθούν; και διά ποίαν αιτίαν εγώ υπομένω ταύτας; μάλιστα οπού κατά την νύκτα ταύτην, είδον ένα φοβερόν άνθρωπον, ο οποίος μοι έλεγε, δος οπίσω εκείνο, οπού έλαβες αδικως από το Μοναστήριον· και εγώ δεν ηξεύρω τίνοσ πράγμα επήρα. Οι δε άνθρωποί του λέγουσιν εις αυτόν· Δέσποτα, μη συλλογίζεσαι τίποτε, επειδή και κανένα ποτέ δεν αδίκησας, αλλά από την ενέργειαν των δαιμόνων είναι και αι θλίψεις, και αι φαντασίαι οπού σοι έρχονται. Κατά δε την ερχομένην νύκτα, πάλιν εφάνη εις τον Πατριάρχην ο φοβερός εκείνοσ άνθρωπος, και λέγει εις αυτόν με αυστηρότητα. Δος οπίσω ογλίγωρα εκείνο, οπού έλαβες από το Μοναστήριον της Αναλήψεωσ· δεν ηξεύρεις, ότι αι Καλογραΐαι είναι ξένα και απαρηγόρητοι, επειδή και ήλθον εδώ φεύγουσαι από την πατρίδα των; Εξυπνήσας δε ο Πατριάρχης λέγει προς τον κουβουκλείσιόν του· αδελφέ, όταν έλαβες από τας Καλογραΐας τον Δεσποτικόν χαρακτήρα, πώς τούτο ενόμισαν; Ο δε απεκρίθη· πολλά βαρύ Δέσποτα τούτο εφάνη εις αυτάσ· και ανίσωσ είχον δύναμιν, ήθελαν μάσ εκδικηθούν. Τότε εκατάλαβεν ο Πατριάρχης, και εκατηγόρησε διά τούτο τον εαυτόν του. Όθεν με πολλήν ογλιγωράδα και με τιμήν απέστειλεν εις το Μοναστήριον των Καλογραΐων τον άγιον χαρακτήρα του Κυρίου, κατά την εικοστήν ενάτην του Νοεμβρίου μηνός. Και λοιπόν κατέπαυσαν μεν οι πειρασμοί και αι θλίψεις του Πατριάρχου, αι δε Καλογραΐαι εχάρησαν, με το να απέλαβον την εκ της αγίας εικόνοσ προερχομένην χαράν και παρηγορίαν των».

Σημείωση: Αχειροποίητοσ χαρακτήρ νοείται ίσωσ εδώ, ον απονιψάμενοσ ο Κύριοσ έτι ζων, ενετύπωσεν εις το άγιον μανδύλιον, και απέστειλεν αυτόν τω Αυγάρω, περί ου γράφεται κατά την δεκάτην έκτην του παρόντοσ Αυγούστου. Τέσσαρες γαρ αχειροποίητοι χαρακτήρες, ή εικόνες ήτον του Κυρίου. Πρώτοσ μεν, ο τω Αυγάρω πεμφθείσ. Δεύτεροσ, ο εν τω αγίω κεραμίω εντυπωθείσ, τω όντι έμπροσθεν του ρηθέντοσ πρώτοσ χαρακτήροσ· ωσ τούτο ιστορείται κατά την δεκάτην έκτην του Αυγούστου. Τρίτοσ ο εν Καμουλιανοίσ ευρεθείσ, ον ο Κύριοσ συγκαταβάσ τη Ακυλίνη, απένιψε το άγιον αυτού πρόσωπον, και εις μανδύλιον ενετύπωσε· περί ου όρα εις την ενάτην του παρόντοσ Αυγούστου. Τέταρτοσ δε αχειροποίητοσ χαρακτήρ, είναι ούτοσ, οπού αναφέρεται εδώ.

